

Stillezens van Koen Hauser doen de kijker rillen

Galerie

Koen Hauser: Tableaux. Tot 4 april in The Ravestijn Gallery, Amsterdam.

Waarom zou je als fotograaf eigenlijk stillezens maken, als de kracht van fotografie toch juist zit in het bevriezen van dat ene, bijzondere moment? Is fotografie niet bij uitstek geschikt om dát wat voorbij gaat vast te leggen? Die zonsondergang, een glimlach van je baby, de hartelijke omhelzing van goede vrienden. We weten dat het niet zal duren, dus proberen we het vast te houden. Maar waarom levenloze dingen vastleggen? Veel van de vroegste foto's waren stillezens uit noodzaak: standbeelden, boeken en urnen kunnen lang genoeg stilstaan

om hun afbeelding op gezouten papier te laten verschijnen. Maar toen de camera de fotograaf meer bewegingsvrijheid bood trok die er liever op uit, om een oorlog op de Krim vast te leggen, de piramides van Egypte, exotische volken in Afrika. Toch bleef het stillezen trekken.

Koen Hauser (Leiden, 1972) trok, sinds hij in april vorig jaar werd uitgeroepen tot Fotograaf des Vaderlands, het land door. Hij gaf lezingen, discussieerde over de rol van fotografie, en werkte daarnaast gewoon door aan zijn opdrachten voor kranten, tijdschriften en musea. Maar tussen alles door had hij een sterke behoefte om terug te gaan naar de basis van de fotografie. Niks conceptueels, maar gewoon mooie dingen maken met een camera; spelen met licht en kleur en textuur. Eigen-wereldje-bouwen. Met voorwerpen die hij mocht lenen uit het

Koen Hauser,
Tableau IV, 2015
124×149 cm

depot van Museum Boerhave en spullen uit zijn eigen verzameling natuurhistorische voorwerpen, bouwde Hauser stillezens die bekoren door kleurgebruik, door compositie en het gebruik van licht. Maar vooral roepen ze verwondering op; alsof we hier in een eclectische Wunderkammer zijn beland waarin schedels, schelpen, koralen, vaasjes, parelkettingen en tiara's een natuurlijke plaats hebben gekregen. Rondkruipende mieren en lieveheersbeestjes zijn op de haarscherpe foto's duidelijk zichtbaar, net als de luchtbelletjes op de bloemen die Hauser in een grote bak met water zette. De grillige fontanellijnen op de schedel doen ons rillen - hoe breekbaar zijn wij. De tableaux van Hauser gaan over de zintuiglijke ervaring van het kijken - en soms is dat even genoeg.

Rianne van Dijck